

Sygn. akt I C 912/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 września 2016

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Katarzyna Kudzia

po rozpoznaniu na rozprawie 20 września 2016 we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

utrzymuje wyrok zaoczny z 10 września 2015 w całości w mocy.

Sygn. akt I C 912/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 27 maja 2015 (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanych M. P. oraz A. P. kwoty 138.357,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do wartości nieruchomości obciążonej hipoteką na rzecz powoda, położonej w miejscowości P., działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...). Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwani są właścicielami opisanej nieruchomości i jednocześnie dłużnikami rzeczowymi powoda na podstawie umowy kredytu obrotowego nieodnawialnego w walucie polskiej udzielonego przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.. Powód wskazał, że jednym z zabezpieczeń tego kredytu jest hipoteka ustanowiona na nieruchomości pozwanych na rzecz powoda. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty kredytu i w konsekwencji pismem z 12 lipca 2012 roku powód wypowiedział mu umowę kredytową, wobec czego wierzytelność powoda w stosunku do dłużników rzeczowych stała się w całości wymagalna. Powód podniósł, iż wobec bezskutecznego wzywania dłużnika do spłaty kredytu 14 listopada 2012 wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny nadał klauzulę wykonalności 19 grudnia 2012 (sygn. akt I Co 1459/12). Powód wyjaśnił też, że prowadzone przeciwko kredytobiorcy przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji. Pismami z 15 maja 2014 powód bezskutecznie wzywał pozwanych, jako dłużników rzeczowych, do zapłaty należności z umowy kredytu. Zdaniem powoda w tej sytuacji to pozwani, jako właściele nieruchomości obciążonej hipoteką, są zobowiązani do zaspokojenia wymagalnej wierzytelności do wysokości ustanowionego zabezpieczenia hipotecznego.

Powód wskazał też, iż wysokość wierzytelność przeciwko dłużnikom rzeczowym, stanowiąca wartość przedmiotu sporu wraz z odsetkami i kosztami wynika z wystawionego przez powoda, na podstawie ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, wyciągu z ksiąg bankowych numer (...) z 18 maja 2015.

Wyrokiem zaocznym z 10 września 2015 Sąd zasądził od pozwanych M. P. i A. P. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 138.357,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 92.725,05 zł od 27 maja 2015 do dnia zapłaty, zastrzegając pozwany M. P. i A. P. prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych z tytułu ustanowionej hipoteki umownej wpisanej do księgi wieczystej nieruchomości położonej w miejscowości P., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...), do kwoty stanowiącej równowartość tego zabezpieczenia, to jest do kwoty 195.000 zł, oddalając dalej idące powództwo. Jednocześnie Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 10.535 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz nadał wyrokowi w punkcie I. rygor natychmiastowej wykonalności.

Od powyższego orzeczenia pozwany M. P. wniósł sprzeciw domagając się uchylenia wyroku zaocznego w całości i oddalenia powództwa w całości a także zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W pierwszej kolejności pozwany wskazał, że nie wniósł odpowiedzi na pozew i nie stawiał się na rozprawie ponieważ bez swojej winy nie otrzymał korespondencji kierowanej do niego z Sądu. Dalej pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda wskazując, że związane jest ono z prowadzeniem działalności gospodarczej a zatem termin przedawnienia wynosi 3 lata. Zdaniem pozwanego przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pozbawia wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości. Z akcesoryjnego charakteru hipoteki w stosunku do wierzytelności, którą zabezpiecza, trzeba przyjąć, że wygaśnięcie hipoteki dotyczy wszystkich przypadków wygaśnięcia wierzytelności niezależnie od przyczyny.

Niezależnie od powyższego pozwany zarzucił, że powód nie wykazał istnienia i wysokości wierzytelności, stojąc jednocześnie na stanowisku, że kredytobiorca dokonywał spłat kredytu. Nie sposób zdaniem pozwanego, na podstawie lakonicznych twierdzeń powoda, uznać za zasadne wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwany zarzucił też, że z treści pozwu nie sposób ustalić sposobu obliczenia przez powoda wysokości odsetek.

Z ostrożności procesowej pozwany zarzucił, że jego odpowiedzialność ogranicza się do wartości nieruchomości obciążonej hipoteką, a kwota dochodzona pozwem znacznie przewyższa wartość nieruchomości.

W piśmie przygotowawczym z 02 marca 2016 powód podtrzymał swoje stanowisko w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

04 maja 2011 (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C., jako kredytobiorca, zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu obrotowego (...) nieodnawialnego w walucie polskiej numer (...).

Na mocy tej umowy powód udzielił (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. kredytu w kwocie 130.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie celów związanych z bieżącą działalnością gospodarczą, z obowiązkiem jego spłaty do 04 maja 2014 (§ 1-2 umowy).

Kredyt był oprocentowany w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej, równej wysokości stawki referencyjnej powiększonej o marżę banku (§ 4 umowy).

Bank miał prawo wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od następnego dnia po dniu doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, m.in. w przypadku niespłacenia w terminie należności z tytułu udzielonego kredytu (§ 12 umowy).

Zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu stanowiła między innymi hipoteka do kwoty 195.000 zł na nieruchomości położonej w P., gmina K., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą numer (...), stanowiącej współwłasność majątkową małżeńską pozwanych.

(dowód: umowa kredytu z 04 maja 2011 k. 32-35v; oświadczenie z 04 maja 2011 k. 36; oświadczenie o ustanowieniu hipoteki z 04 maja 2011 k. 37)

W okresie od 01 lipca 2011 do 01 sierpnia 2012 roku raty kredytu wyniosły łącznie 64.944,43 zł, przy czym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. uregulował z tego tytułu na rzecz powoda kwotę 47.535,28 zł, z czego:

- kwota 199,84 zł została zaliczona na odsetki karne,
- kwota 11.999,36 zł została zaliczona na bieżące odsetki,
- kwota 35.011,08 zł została zaliczona na kapitał,
- kwota 325 zł została zaliczona na koszty powiadomień.

(dowód: zestawienie dokonanych potrąceń k. 120-120v)

Pismem z 12 lipca 2012 (...) Bank (...) S.A. skierował do (...) Sp. z o.o. w C. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z powodu opóźnienia w jego spłacie. Jednocześnie Bank wezwał kredytobiorcę do spłaty należności w terminie 30 dni licząc od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Wskazał, że na dzień 12 lipca 2012 należność z tytułu kredytu wynosi 94.509,45 zł. Jednocześnie Bank poinformował, że w przypadku braku spłaty zaległości wraz z odsetkami i opłatami po upływie okresu wypowiedzenia, zadłużenie zostanie postawione w stan natychmiastowej wymagalności i Bank przystąpi do odzyskania swoich należności w trybie postępowania windykacyjnego.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z 12 lipca 2012 k. 43)

Następnie powód uzyskał przeciwko kredytobiorcy tytuł wykonawczy, w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego 14 listopada 2012, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z 19 grudnia 2012, w oparciu o który to tytuł Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej A. M. wszczął i prowadził przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 475/13.

Postanowieniem z 18 października 2013 Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 475/13 wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: dokumenty w aktach KM 475/15, w tym: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z 05 marca 2013 roku, postanowienie z 18 października 2013)

Pismami z 15 maja 2014 roku powód wezwał pozwanych, jako dłużników rzeczowych, do spłaty wymagalnego zadłużenia z umowy kredytu numer (...) z 04 maja 2011. Wskazał, że na dzień 15 maja 2014 na zadłużenie to składa się:

- niespłacony kapitał w kwocie 82.367,82 zł
- odsetki zaległe w kwocie 33.384,66 zł
- dalsze należne odsetki naliczane na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień 15 maja 2014 roku 16% w stosunku rocznym
- koszty windykacyjne w kwocie 332,53 zł

(dowód: wezwania do zapłaty z 15 maja 2014 wraz z potwierdzeniami nadania listem poleconym k. 45-48v)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. numer (...) z 18 maja 2015 wymagalna wierzytelność wobec M. P. oraz A. P., jako dłużników rzeczowych z tytułu zabezpieczenia kredytu obrotowego numer (...) z 04 maja 2011 roku wynosi, na dzień sporządzenia tego wyciągu, kwotę 138.357,93 zł, w tym:

- 92.367,82 zł tytułem należności głównej
- 45.632,88 zł tytułem odsetek naliczonych do 17 maja 2015 roku włącznie
- 357,23 zł tytułem kosztów

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych numer (...) z 18 maja 2015 k. 49)

W dziale IV księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej V Wydział Ksiąg Wieczystych dla nieruchomości położonej w miejscowości P., gmina K., stanowiącej przedmiot współwłasności (na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej) M. P. oraz A. P. wpisana jest hipoteka umowna w kwocie 195.000 zł na rzecz (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na zabezpieczenie wierzytelności z tytułu kredytu obrotowego nieodnawialnego udzielonego spółce (...) Sp. z o.o. na podstawie umowy z 04 maja 2011 roku, a obejmującej kapitał kredytu w kwocie 130.000 zł, odsetki od kapitału kredytu, koszty postępowania oraz inne roszczenia uboczne, w tym opłaty i prowizje.

(dowód: odpis księgi wieczystej numer (...) k. 38-42)

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powodowy Bank dochodził należności wskazanej w pozwie od pozwanych, jako dłużników rzeczowych, bowiem nieruchomość, której pozwani są współwłaścicielami została obciążona hipoteką do kwoty 195.000 zł na rzecz (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu zabezpieczenia umowy kredytu obrotowego (...) nieodnawialnego w walucie polskiej numer (...) z 04 maja 2011 roku.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z 06 lipca 1982 o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2016, poz. 790 j.t.), w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

Hipoteka jest typowym i często stosowanym rodzajem zabezpieczenia. Jej istota polega na tym, że w razie nieuzyskania zaspokojenia od dłużnika osobistego, wierzyciel może uzyskać zaspokojenie od dłużnika rzeczowego. Jeżeli pomimo nadejścia terminu płatności wierzyciel hipoteczny nie otrzyma zapłaty, może żądać uiszczenia długu, według swego wyboru, od dłużnika osobistego lub rzeczowego albo od obydwu z nich (odpowiedzialność in solidum).

Zatem podstawowym uprawnieniem wierzyciela z tytułu ustanowienia hipoteki jest prawo dochodzenia zaspokojenia z obciążonej nieruchomości, bez względu na to czyją stała się własnością i bez względu na to, czy pomiędzy wierzycielem hipotecznym a dłużnikiem rzeczowym (właścicielem obciążonej nieruchomości) istnieje stosunek obligacyjny. Dłużnik rzeczowy może, ale nie musi być dłużnikiem osobistym z tytułu zabezpieczonej wierzytelności. Dłużnik osobisty jest osobą, która zaciągnęła dług. Dłużnik rzeczowy jest natomiast właścicielem nieruchomości obciążonej hipoteką. Różnica między nimi tkwi w zakresie odpowiedzialności względem wierzyciela hipotecznego. Dłużnik osobisty odpowiada całym swoim majątkiem, natomiast dłużnik rzeczowy do wysokości wartości nieruchomości.

Sens hipoteki wyraża się właśnie w tym, że jeżeli dłużnik osobisty nie spełnia należnego świadczenia pieniężnego wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Przedtem powinien jednak uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2004, sygn. akt IV CK 606/03, Lex Polonica numer 1633078). Niemniej jednak dla realizacji odpowiedzialności dłużnika rzeczowego wystarczającą legitymacją wierzyciela jest wpis hipoteki, bez potrzeby wykazania rzeczywistego istnienia zabezpieczonej wierzytelności (por. A. Szpunar „Akcesoryjność hipoteki”, Państwo i Prawo 1993/8, poz. 16). Z tego względu słuszny jest pogląd, iż dochodząc

należności zabezpieczonej hipoteką wierzyciel może przywołać wyłącznie wpis hipoteki, dokumentowany stosownym odpisem z księgi wieczystej.

W niniejszej sprawie pozwani M. P. oraz A. P., na skutek złożonego 04 maja 2011 roku oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na stanowiącej ich własność nieruchomości, celem zabezpieczenia spłaty przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. kredytu zaciągniętego w powodowym Banku, stali się dłużnikami rzeczowymi powoda, odpowiadającymi tylko z nieruchomości obciążonej hipoteką, tj. nieruchomości położonej w P., gmina K., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą numer (...). Ponieważ dłużnik osobisty zaprzestał spłaty zadłużenia z tytułu kredytu, a roszczenie stało się wymagalne, wierzyciel mógł wystąpić z roszczeniem zapłaty przeciwko dłużnikom rzeczowym.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany M. P. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Ponadto zakwestionował istnienie oraz wymagalność wierzytelności Banku w stosunku do dłużnika osobistego.

Zarzut przedawnienia roszczenia okazał się nieskuteczny.

Roszczenia banku z tytułu umowy kredytu przedawniają się z upływem trzech lat, jako roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, na podstawie art. 118 k.c. Przy czym okres przedawnienia roszczenia względem pozwanych, jako dłużników rzeczowych, rozpoczął swój bieg w dniu wymagalności roszczenia powoda z tytułu umowy kredytu z 04 maja 2011. Jak to zostało ustalone, pismem z 12 lipca 2012 roku, w związku z opóźnieniem w spłacie kredytu, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. skierował do kredytobiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Co prawda powód nie wykazał, że powyższe oświadczenie zostało wysłane do kredytobiorcy, niemniej jednak, mając na uwadze dalszy tok postępowania powodowego Banku, to jest wystawienie 14 listopada 2012 bankowego tytułu egzekucyjnego, a następnie nadanie mu w grudniu 2012 roku klauzuli wykonalności przez Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej, przyjąć można, że roszczenie z tytułu umowy kredytu numer (...) stało się wymagalne najpóźniej do końca 2012 roku, natomiast pozew w niniejszej sprawie został złożony 27 maja 2015, a zatem przed upływem 3-letniego okresu przedawnienia.

Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z art. 77 ustawy z 06 lipca 1982 o księgach wieczystych i hipotece przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień powoda jako wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się jedynie w zakresie roszczeń ubocznych. Powołany przepis jest wyjątkiem od przepisów kodeksu cywilnego, między innymi art. 117 k.c., które odmiennie regulują skutki przedawnienia roszczeń. Zgodnie z art. 117 par. 2 zd. 1 k.c. dłużnik osobisty może, po upływie terminu przedawnienia, uchylić się od zaspokojenia roszczeń, chyba że zrzeknie się korzystania z zarzutu przedawnienia. Natomiast hipoteka chroni wierzyciela przed negatywnymi skutkami przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką. W wypadku, gdy dłużnikiem hipotecznym jest osoba niebędąca dłużnikiem osobistym, jego odpowiedzialność, po przedawnieniu roszczeń dłużnika osobistego, stanie się odpowiedzialnością wyłączną. Wierzyciel hipoteczny może bowiem żądać zapłaty przedawnionej wierzytelności jedynie od niego, jednakże tylko do wysokości sumy hipoteki. Natomiast nie może dochodzić nawet od dłużnika hipotecznego nadwyżki ponad tę sumę.

Bezskuteczne okazały się także zarzuty pozwanego M. P. mające na celu podważenie istnienia oraz wysokości wierzytelności powoda.

Dokumenty złożone do akt sprawy przez powoda dowodzą w ocenie Sądu, że na podstawie umowy kredytowej numer (...) z 04 maja 2011 Bank (...) S.A. z siedzibą w W. udzielił spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kredytu obrotowego nieodnawialnego w walucie polskiej w kwocie 130.000 zł na finansowanie celów związanych z bieżącą działalnością gospodarczą.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 prawa bankowego w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego

kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, zaś termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni.

Takie postanowienie uprawniające Bank do wypowiedzenia umowy zawarte było również w umowie kredytu z 04 maja 2011 i na jego podstawie – wobec zaistnienia zaległości w spłacie kredytu – nastąpiło wypowiedzenie tej umowy. W konsekwencji tego wypowiedzenia kredyt został postawiony w stan natychmiastowej wymagalności, co oznacza zaktualizowanie się obowiązku zwrotu całej kwoty udzielonego kredytu niezależnie od pierwotnego harmonogramu spłat.

W ocenie Sądu w powyższych okolicznościach całkowicie chybiony jest zarzut pozwanego, iż powód nie zdołał wykazać istnienia oraz wysokości dochodzonej w niniejszym procesie należności. Samo zakwestionowanie przez pozwanego istnienia i wysokości wierzytelności nie może odnieść korzystnego dla niego skutku procesowego. Skoro bowiem pozwany twierdzi, że kredytobiorca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. dokonywała terminowych spłat rat zaciągniętego kredytu, a w konsekwencji, że wypowiedzenie umowy kredytu było nieskuteczne winien przedstawić dowody to potwierdzające. Tymczasem pozwany nie zaoferowała żadnego materiału dowodowego świadczącego o tym, że powodowi nie przysługuje wierzytelność w wysokości zgłoszonej w pozwie. Co więcej bez usprawiedliwienia nie stawiał się na rozprawę, podczas której miał być przesłuchany w charakterze strony.

Natomiast zgromadzone w aktach dokumenty wskazują, że w istocie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty udzielonego przez powoda kredytu i w konsekwencji umowa kredytu została mu wypowiedziana, wobec czego wierzytelność powoda w stosunku do dłużnika osobistego stała się w całości wymagalna. Z dokumentów tych wynika także, że aktualne zadłużenie z tytułu niespłaconych należności wynikających z omawianej umowy kredytowej wynosi kwotę 138.357,93 zł, w tym:

- 92.367,82 zł tytułem należności głównej
- 45.632,88 zł tytułem odsetek naliczonych do 17 maja 2015 roku włącznie
- 357,23 zł tytułem kosztów.

Powód dodatkowo na wezwanie Sądu przedstawił zestawienie wpłat dokonywanych przez kredytobiorcę, ze wskazaniem ich wysokości oraz sposobów zaliczenia. Do zestawienia tego pozwany w żaden sposób się nie odniósł. Nie przedstawił też dowodów świadczących, że on sam, bądź też dłużnik osobisty, dokonali na rzecz powoda wpłat w wyższej wysokości niż ta wskazana przez niego.

Analiza wyciągu z ksiąg bankowych numer (...) z 18 maja 2015 oraz zapisów umowy kredytowej z 04 maja 2011 pozwala też na wyciągnięcie wniosku, że odsetki umowne naliczone przez powoda i dochodzone w niniejszym procesie, obok kapitału kredytu, nie przekraczają odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ k.c.

W świetle powyższego skoro zatem kredytobiorca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C., jako dłużnik osobisty, nie spełnił należnego świadczenia pieniężnego – Bank może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikom rzeczowym, po uprzednim uzyskaniu przeciwko nim tytuł wykonawczego, w którym ich odpowiedzialność będzie ograniczona do wysokości zabezpieczenia hipotecznego.

Z tych wszystkich względów Sąd w punkcie I. wyroku zaocznego z 10 września 2015 roku zasądził od pozwanych M. P. i A. P. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 138.357,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 92.725,05 zł od 27 maja 2015 do dnia zapłaty, zastrzegając pozwanym M. P. i A. P. prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych z tytułu ustanowionej hipoteki umownej wpisanej do księgi wieczystej nieruchomości położonej w miejscowości P., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...), do kwoty stanowiącej równowartość tego zabezpieczenia, to jest do kwoty 195.000 zł.

Sąd nie uwzględnił jedynie roszczenia strony powodowej w zakresie żądania odsetek ustawowych od kwoty 45.632,88 zł żądanej tytułem skapitalizowanych odsetek umownych albowiem takie roszczenie pozostawało w sprzeczności z normą art. 482 § 2 k.c.

Dlatego też w tej części Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł jak w punkcie II. sentencji wyroku zaocznego.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie III. sentencji wyroku zaocznego znajduje swą podstawę normatywną w art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Taka sytuacja zachodziła w niniejszej sprawie albowiem powództwo zostało oddalone jedynie w zakresie części roszczenia odsetkowego.

Stąd też Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda poniesione przez niego koszty postępowania w kwocie 10.535 zł, na które składały się: opłata od pozwu w kwocie 6.918 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł. Ten ostatni składnik kosztów Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) mającym zastosowanie w niniejszej sprawie w oparciu o § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał wyrokowi zaocznemu na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Jak stanowi norma art. 347 zd. 1 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Mając na względzie, że roszczenie powoda zasługiwało w całości na ochronę prawną w takim zakresie, jaki wynika z sentencji wyroku zaocznego, na podstawie powołanego wyżej przepisu art. 347 zd. 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.